

Att möta Kristus i sin make, maka och i barnen

"Efter kvällsmaten finns det ännu så mycket kvar att göra... Idag förstod jag vad Kristus lovar den som avstår från sig själv." Vittnesbörd av Paolo Pagni, författare och journalist.

2004-03-10

Familjen är en gemenskap av personer, har påven sagt, då i den "den mänskliga personen inte bara föds och gradvis genom uppfostran

förs in i människornas gemenskap utan också genom dopets återfödelse och fostran i tron förs in även i Guds familj som är Kyrkan” (**Johannes Paulus II**, den apostoliska uppmaningen ”Familiaris consortio”, 15).

Det låter fantastiskt... men familjen är ju min fru, mina tre barn och jag, och var och en har sina önskningar, behov, sin trötthet och sina begränsningar. Uppfostran, javisst, men det är ett ord som t o m verkar banalt, så mycket har det stötts och blötts i olika skolprogram och i psykologernas och pedagogernas olika vilseledande experiment. Medan det i själva verket inte är något tjuusigt utan för det mesta innebär ansträngning och trötthet.

Men den helige Josemaría ger oss botemedlet för detta, han ger oss det murbruk med vilket vi varje dag på nytt kan bygga upp den nerrasade

muren som vi behöver för att hålla utanför de ”rasande vilddjuren”.

Hemligheten ligger i de små sakerna

Det vardagliga livet i en familj består av de små sakerna: små saker som man måste övervinna, som man måste njuta av, som man måste beundra. Min fru som äntligen för in byrålådan – eftersom hon vet att jag blir nervös att se en byrålåda stå öppen – min son som släcker lampan utan att jag behöver påminna honom om det...

Det är natt. Dagen har varit besvärlig: min kollega har inte hjälpt mig som han lovade och jag blev tvungen att göra allt ensam; sedan, i sista ögonblicket, när jag redan hade sträckt ut handen för att ta ner rocken från hängaren – ute är det kallt, himlen är mörk – då kom en någon in i kontoret med några dokument och bad mig, som alltid,

om att genast få ett svar... Jag kommer hem och anstränger mig för att le, men får inget leende till svar. Jag är spänd, nära ett raseriutbrott, inuti mig är det som om tryckventilen är nära att brista under en våldsam frambrytning av ilska som av någon outgrundlig anledning håller på att explodera inom mig...

“Tig alltid när du känner att du kokar av ilska. Även om du har all rätt i världen att vara upprörd. Trots din diskretion kommer du nämligen i sådana ögonblick att säga mer än du skulle vilja.” (*Vägen*, 656). Javisst, allt det där är nog bra, men... jag, har inte jag rätt att..., är inte jag också...? “Jämnmod, Varför bli arg när du genom att bli arg förolämpar Gud, stör din omgivning, själv har det otrevligt ... och ändå till slut måste lugna ner dig? (*Vägen*, 8).

Efter kvällsmaten finns det ännu så mycket kvar att göra. Men idag, jag

vet inte varför, vill den lilla inte sova, hon vänder sig i sängen, och om jag går därifrån börjar hon gnälla, och gråta med denna utdragna gråt som inte vill sluta men som bara är uttryck för egensinne. Jag sätter mig bredvid henne på huk, i en onaturlig och obekväm ställning. Jag tänker på allt som väntar på mig i mitt arbetsrum, på den vila som jag så väl behöver men som verkar vara utom räckhåll.

Jag försöker gång på gång att resa mig upp men varje gång kommer ett nytt utbrott av gråt: sannerligen får jag lust att höja min hand. "Undanflykter. Du kommer aldrig att lida brist på undanflykter för att undandra dig dina plikter. Så många välmotiverade svepskäl!" (*Vägen*, 21). Jag sätter mig ner på huk igen och ler ett skevt leende. Jag stödjer huvudet mot spjälorna på den lilla sängen. Den lilla reser sig upp och lutar sig mot mitt huvud. Hon kysser mig och

smeker mitt skägg. All mitt groll
försvinner som genom ett trollslag,
jag har fått ta del av det som Kristus
lovar den som avstår från sig själv.

Nu börjar jag!

Det är på så vis som den helige
Josemaría hjälper mig att leva mitt
föräldraskap. Med sin röst. Det är på
det viset som jag i de svåra
ögonblicken ser hur han visar mig på
den Heliga Familjen för att låta den
tjäna som exempel. Förvisso har jag
inte alltid den nödvändiga insikten
för att ... nej, låt oss snarare säga den
nödvändiga styrkan eller viljan för
att mildra den egna egoismens furie.
Men då räcker det med att säga:
Nunc coepi! (Nu börjar jag!) för att få
börja om på nytt och be Gud om
förlåtelse och den som jag gjort illa
mot. Och på nytt låter jag blicken gå
mot verkstaden i Nazareth, den som
Opus Deis grundare så ofta givit oss
en beskrivning av – och som han

genom sina skrifter fortfarande beskriver – där allt är perfekt, därför att i hjärtana på dem som bor där inte finns tillstymmelsen till något som heter ”jag”.

Ja, det är förstås stor skillnad på att anstränga sig därför att några andra – och vilka andra! – har ansträngt sig före mig, än att känna sig förpliktigad genom några obegripliga och tvingande normer.

Detta är den katolska trons mest fascinerande aspekt: att dess läror inte är människofientliga, utan tvärtom, de låter oss se en övernaturlig dimension vilket är det som människan behöver, det som ingår i hennes natur. Det finns inte någon regel som Gud har velat ålägga människan för att föra henne bort från lyckan. Nej, genom en Faders försynta omsorg, vill Han visa oss på den väg på vilken vi når fram till vårt mål. Och han ”är med oss

alla dagar ända till tidens slut” (Matt 28:20) för att stödja oss under vår färd.

Och allt detta är inte bara teori, utan det är liv: Kristi liv, Han som är sann Gud och sann människa, som lär oss genom sitt eget handlande.

Josemaría Escrivá inbjuder oss att erinra oss detta liv som Jesus, Maria och Josef förde i tysthet och det fördolda, det som bestod av små uppoffringar i syfte att tjäna och glädja de andra, dvs. att förvandla varje ögonblick av livet till glädje.

Berättelse av Paolo Pagni, publicerad i "En kärlek ständigt ung" (Ediciones Palabra, 2003), som tar upp några av den helige Josemaría läror om familjen och ett antal vittnesbörd från personer som kämpar för att möta Gud i det vardagliga livet.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/att-mota-kristus-i-sin-make-
maka-och-i-barnen/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/att-mota-kristus-i-sin-make-maka-och-i-barnen/) (2025-08-05)